

אחרי מות | 'אין גזירה קשה מאשר הורים שקוברים את בנם, אבל אנו

**”בטיפול נמרץ אמרתי
להקב”ה: 'אני מתחננת,
תוציא אותו בריא כמו חדש,
אבל אם גזרת אחרת -
אנחנו מאמינים באמונה
שלמה שזה הכי
טוב עבורנו
ומבקשים: תן לנו
כוח להתמודד”**

ר. גיל

צילומים: באדיבות המשפחה,
צילום הלוויה: יצחק ורדי

יודי ייד לגנו

המונים ונאבים והשריפה אשר שרף ה' בגבולות
בהסתלקותו בחסות של בן הנליה עלת חמדות קבות
ונטעו בבית המדרש ועדיו ויה לאנן ולחפצות

הבחור החשוב

אריאל יהושע

יוסקוביץ ז"ל

בעל תוכנית ימים את החרדים הסכים והאשים
ואתה אבליים אתם כמאב המורא
דך העליה שחלך בך, מדחיתו ומאד פניו, לא ישכחו סלכנו
ובחפצות ציון וירושלים נבחרם מלכנו
ראש הישיבה, הרבנים ובני הישיבה

יום ג' השבוע, אסר"ח פסח תשפ"ד. זה עתה הם שבו מהקבר הטרי של בנם, הבה"ח אריאל יהושע יוסקוביץ ז"ל, תלמיד ישיבת 'בית מתתיהו' שנקטף בדמי ימיו בערב החג. הצער והכאב פולחים בבשר החי, אבל האם, הגב' תמר יוסקוביץ, אוספת את השברים ומתמקדת ביעד שהציבה לה מתחילת המערכה שבה היטלטל בנה בין חיים למוות עד שנלקח למרומים כעולה תמימה וטהורה: חיזוק באמונה ועבודה עצמית מעוררת השראה • הפרסום זר לה, אבל בגבורת נפש היא מתיישבת לנצל את השליחות שניתנה לה על כורחה, כדי לספר על שקידתו, תפילותיו וחיבורו להקב"ה של אריאל ז"ל, על האירועים הבלתי מוסברים' שליוו את הטרגדיה הנוראה, ובעיקר לחזק ולרומם בדברי אמונה יוקדים עבור אריאל שלה ולעילוי נשמתו • מונולוג מטלטל של אמונה יוקדת

בחר חסון, חזק ובריא כמוהו נפטר לאחר משחק שגרתי - מדגישה הגב' יוסקוביץ - "מנהלת טיפול נמרץ הטובה ביותר בתחומה בישראל אמרה לנו אחרי פטירתו: 'התמודדנו עם כוחות שהתנגדו לנו בכל פעולותינו. היינו בטוחים שאנחנו מוציאים אותו מפה על שתי רגליים בריא במאה אחוז. אין שום דבר שלא עשינו כדי להציל אותו ופשוט הרגשנו שיש כוח שמיימי המתנגד לכל מה שאנחנו עושים.

"מדובר באישה שאינה שומרת תום" - ולאורך כל הדרך החזיקה בדברים הללו. היה אשפוז מאד קצר, אבל מאד מטלטל מבחינתנו. כל הזמן הרופאים אמרו לנו: יש פה משהו שהוא מעל לגדר הטבע. לא הגיוני שבחור שנופל באמ"צ צע משחק מקבל כזו פציעת ראש קשה וככה לא מתאושש וככה הכל מידרדר ושום דבר שאנחנו עושים לא עוזר!

"זהו מה שכולט בסיפור שלנו. זו הייתה גזיר רת שמים שאנחנו נבחרנו להיות אלו שמתמודדים עימה ואנחנו בעיקר מודים להקב"ה על 18 שנה שזכינו לגדל את המתנה ששמה אריאל, הבן השני שלנו מתוך שלושה בנים ראשונים שאחריהם הגיעו שלוש הבנות.

בחר חסון, חזק ובריא כמוהו נפטר לאחר משחק שגרתי - מדגישה הגב' יוסקוביץ - "מנהלת טיפול נמרץ הטובה ביותר בתחומה בישראל אמרה לנו אחרי פטירתו: 'התמודדנו עם כוחות שהתנגדו לנו בכל פעולותינו. היינו בטוחים שאנחנו מוציאים אותו מפה על שתי רגליים בריא במאה אחוז. אין שום דבר שלא עשינו כדי להציל אותו ופשוט הרגשנו שיש כוח שמיימי המתנגד לכל מה שאנחנו עושים.

"מדובר באישה שאינה שומרת תום" - ולאורך כל הדרך החזיקה בדברים הללו. היה אשפוז מאד קצר, אבל מאד מטלטל מבחינתנו. כל הזמן הרופאים אמרו לנו: יש פה משהו שהוא מעל לגדר הטבע. לא הגיוני שבחור שנופל באמ"צ צע משחק מקבל כזו פציעת ראש קשה וככה לא מתאושש וככה הכל מידרדר ושום דבר שאנחנו עושים לא עוזר!

"זהו מה שכולט בסיפור שלנו. זו הייתה גזיר רת שמים שאנחנו נבחרנו להיות אלו שמתמודדים עימה ואנחנו בעיקר מודים להקב"ה על 18 שנה שזכינו לגדל את המתנה ששמה אריאל, הבן השני שלנו מתוך שלושה בנים ראשונים שאחריהם הגיעו שלוש הבנות.

כמו בובות על חוט

"האסון נחת עלינו ביום ראשון, אחרי כל הבלגן של מחקפת איראן בגינה נשאר כל הילד בדין בבית ובטלו הלימודים. החלטתי לנצל את היום לניקוי ארונות המטבח והודעתי בעבודה על יום חופש" - משחזרת הגב' יוסקוביץ, העובדת

שעה הייתה שתיים בלילה כאשר החל הטלפון של הרה"ג ר' דוד יוסקוביץ, שכבר עמד על מצב שקט, להשמיע אותות חיים. הרטט הבלתי פוסק הקפיץ גם את המכשיר הדומם של האם הגב' תמר יוסקוביץ, שעשתה הכנות אחרונות לעלות על יצועה אחרי יום תובעני במיוחד שהוקדש לעבודות בעורות שבוע בלבד לפני התקרב חג הפסח. תחושת שביעות רצון אפפה אותה נוכח ההספקים הטובים, שעמדו בציפיותיה בזכות שלושת בניה הגדולים. אלא שבחלומותיה השחרורים ביותר לא עלה בדעתה שהיא עומדת להתבשר בבשרות איוב קשה, לאבד שבוע לאחר מכן את אחד מהם והוא רק בן ח"י שנים, ולעבור את החג בלעדיו.

אפילו על רגע אחד. כי רק ד' מנווט אותנו ומחליט עבורנו ואין לנו מושג מה ילד אפילו הרגע הבא" - היא אומרת בשיחה נוקבת ורוויית אמונה צורפה, שמותירה אותנו פעורי פה מתחילתה ועד סופה.

קרן בערב פסח

יום ג' השבוע, אסר"ח פסח תשפ"ד. שעות ספורות קודם לכן הם שבו מהקבר הטרי של הבן היקר הבה"ח אריאל יהושע יוסקוביץ ז"ל שנקטף בדמי ימיו והצער והכאב הפולחים בבשר החי בלתי ניתנים לתיאור כלל. אלא שהיא אוספת את השברים ומתמקדת ביעד שהציבה לה מתחילת המערכה הטרגית והבלתי אפשרית, שבה היטלטל בנה בין חיים למוות עד יום בדיקת חמץ שבו נלקח למרומים כעולה תמימה וטהורה: חיזוק באמונה ועבודה עצמית מעוררת השראה לראות באובדן הנורא שלהם את הטוב האלוהי שיצא מאיתו ולמנף את השכול הנורא לעשייה ולחיזוק הציבור לע"נ בנם, שנלקח ככל הנראה כקרבת פסח כדי לחסוך בעוד טרגדיות וצרות קשות שהפכו מנת חלקנו בחודשים האחרונים.

הפרסום זר לה והבמה שניתנה לה איננה טבעי עבורה, אבל תחושת הבעירה הפנימית לנצל את השליחות שניתנה לה על כורחה, כדי לחזק ולרומם בדברי אמונה יוקדים עבור אריאל שלה, שבזכות כך יתורומם מעלה מעלה סמוך לכיסא הכבוד, גוברים על הכל.

"כל מה שקרה לנו הוא כה שמיימי ובלתי ניתן לתפיסה, ורק האמונה מחזיקה אותנו. שהרי גם בכירי הרופאים שאינם שומרי מצוות טענו שיש פה יד אילוקים, שגדולה מהם, ובלתי מובן איך

”שוב ושוב
עברה לנו בראש
המחשבה: איך
יתכן שהוא 'כשל'
במשחק ועמד
שם לשלם כביכול
את חובו? זה לא
התאים לו. התברר
שבחור אחר היה
אמור לעמוד שם,
אבל הוא ביקש
מאריאל בשקט
שיעשה טובה
ויחליף אותו.
'בוודאי. בשמחה',
השיב אריאל
ואלו היו מילותיו
האחרונות”

בדיעבד, מה התרחש? איך זה קרה?
”לפי כל התחקירים והשיחות שהיו, בעיקר לכני הבכור, עם חברים של אריאל שהיו שותפים למשחק אתו בליל האסון הוא התמוטט במהלך משחק נפוץ כח"מים ובכתי הספר.
אבל לפי דברי הרופאים זו אינה מכה שאמ"ר רה להסתיים בפגיעת ראש קשה כל כך, בגינה הוא פונה מיידית לביה"ח מורדם ומנושם.

גם בכירי הרופאים שאינם שומרי מצוות טענו שיש פה יד אֵלֹקִים, ובלתי מובן איך בחור חסון, חזק ובריא כמוהו נפטר לאחר שנפגע במשחק שגרתי. מנהלת טיפול נמרץ אמרה לנו: 'היינו בטוחים שאנחנו מוציאים אותו מפה על שתי רגליים בריא לגמרי. הרגשנו שיש כוח שמיימי המתנגד לכל מה שאנחנו עושים'

← "כל אותו לילה וכל אותו שבוע לא היה רופא אחד שלא שאל אותנו מה האמת. הם חשבו שאנחנו מסתירים מידע ושלחו שוטרים וחוקרים לבדוק שאנחנו דוברים אמת. כולם התעקשו שהיה פה משהו שאינו הגיוני. בחור בריא כמעט 1.80 מטר גובה, שמקבל פגיעה חזקה כזו, ולא מצליח להתאושש. ראש העירייה הגיע לנחם וסיפר שיש מצלמות בכל העיר חזק מבעשרה מטרים הללו באזור הגינה, כאילו שהיה עוזר להתעמק בפרטי הפרטים..."

מה המסקנה? "שהקב"ה שלח לנו ניסיון. גזירה היא מלפניו ועלינו לעמוד בה ולראות בה רק את טובתו. המצב של אריאל הידרדר בלי שום סיבה הגיונית. הוא סבל מדימום בראש ומשבר בגולגולת כתוצאה מהמכה החזקה שקיבל ולא ידעו עדיין מהי ער צמת הפגיעה. מצד אחד הרופאים אמרו כל הזמן שהוא בסכנת חיים, כי כל עוד לא רואים שהוא מתעורר והמדדים מתייצבים הוא עדיין בסיכון מוחשי. מצד שני, בדיקת סירטי הראתה שמתחיל תהליך החלמה, שהדימום מתחיל להיספג והבצק קח מתחיל לרדת.

"אריאל עבר גם ניתוח חירום בשל הבצקת שנוצרה במוח. תהליך אופייני אחרי כל פגיעה ראש, כדי למנוע היווצרות פגיעה מוחית וקובי לנו דיווח מעורר שהכל תקין. אבל פתאום הכל התדרדר והם חשו שהמושכות ניטלות מידיהם עד שאחרי שבוע בדיוק של מאבק מר, מיום ראשון בשבתם בלילה ועד יום ראשון של בדיקת חמץ בִּי 4 אחת צ, הוא חוזר נשמתו הטהורה ליוצרה".

איך עוברים שבוע בלחות כזו של אי ודאות? "זה היה השבוע הנורא ביותר שאפשר לתאר. לא יכול להיות נורא מזה. ההיסטלטות הן בין חיים למות, בין רגע אחד שבו חל שיפור מעורר לרגע הבא בו הנך מתבשר על ניתוח חירום מפתח בראש. אלו היסטלטויות רגשיות שלא ניתנות בכלל לתיאור. מהרגע הראשון אמרתי להקב"ה: אני מתחננת אליך, תוציא אותו בריא כמו חדש,

אבל אם גזרת אחרת, אנחנו מאמינים באמונה שלמה שזה הכי טוב עבורנו ומבקשים ממך שתיתן לנו כוח להתמודד עם כל מה שמוזמן לנו. עברנו ימים מאוד קשים, למרות העובדה שנעטפנו בחמ"ר כה אדירה מצד משפחתנו האוהבת, שלא הותירה אותנו רגע אחד לבד והייתה לצידנו כל הזמן.

"חשוב להבין את הסיטואציה של ההשות בטיפול נמרץ, מקום שבו רוב הזמן הדלתות סגורות ולמעט שעתים בבוקר ושעתים אחה"צ לא ניתן לנו לראות את בנו. כל שנוותר לנו היה לשבת בשעות מורטות העצבים הללו בחור ורק להתפלל ולהתפלל ולהתחנן על נפש בנו. כל נשכח שמדובר בעיתוי קשה במיוחד של ערב פסח והחג מתקרב ועד כה, כמו כל היהודים הטובים, הרגשנו שאנחנו מתכננים ומזמינים ומכנינים ויש לנו שליטה על הנעשה, ופתאום מגיע בום כזה שאומר לך שלא רק שאין לך שליטה על החיים שלך, אלא שגם כשאתה חי את היום יום אתה לא אחראי לאף פער לה והקב"ה אחראי בדברו על כל נשימה ונשימה. הילד שלנו שוכב בטיפול נמרץ ואנחנו לא יכולים לעזור לו, זו התחושה הכי מתסכלת שיש בעולם. הוא מורדם ומונשם ואין לאל ידינו לעשות מאומה. הכל בידי שמים ואנחנו מרגישים כמו בוכות על חוט שפשוט מנהלים אותו מלמעלה מאל"ף ועד תי"ו אבל מצליחים גם לראות את החסדים הרבים, את המתקן שבתוך המר הגדול".

החסד שבתוך ההסתרה

כמו למשל? "העובדה שאריאל הורדם כבר בתחילת הדרך ונחסכו ממנו ייסורי שורא! הפרמדיקים שהגיעו לגינה ראו שהוא פרכס בגלל המכה וניסו לתת לו חמצן. אלא שאריאל, בחור חזק שהיה בהכרח, התנגד ומשך בכל כוחו את החמצן בנסותו להתרר מם ולכן החליטו לטשטש אותו. זה אחד החסדים הגדולים שהוא לא סבל כלל משום שהוא הורדם. מאז שהיה בגינה ועד לפטירתו הוא היה שרוי בהרדמה עמוקה, כולל חומרי טשטוש וחומרים משככי כאב, שנועדו לתת למוח מקסימום מנוחה לצורך התאוששות וריפוי".

בנוסף, גם סוג הפטירה של אריאל מוגדרת בעיניה כחסד. "זה יכל לקרות במוות מתאונת דר" כים או באמצע טיול על סלע תלול שהוא החליק ממנו או סנפלינג מסוכן ואפילו כתוצאה מנסיעה בקורקינט ללא קסדה, שאז ייסורי האשמה היו אוכלים בנו בכל פה כל חיינו איך אפשרנו זאת. לנו אין שום נקיפות מצפון. ברוך ד' הוא הלך

אין תפילה שהולכת ריקם, הן נשמרות לעילוי נשמתו

"לא יכול להיות עילוי נשמה גדול יותר לנפטר מאשר ההלוויה הגדולה שהייתה לאריאל" - את הדברים המרגשים הללו אמר הגאון רבי שמעון גלאי שליט"א, שטרח להתקשר אחרי השבעה הקצרה לבית משפחת יוסקוביץ כדי לחזק את בני הבית והילדים. לדבריו הייתה לו הלוויה של גדול בישראל. אלפי אנשים ליוו אותו בדרכו האחרונה ונגנס קידוש ד' לא רגיל.

הרב גלאי מאוד חזק אותם באומרו שאין תפילה שהולכת ריקם וכל הש" בוע עם כל התפילות והקבלות שליוו אותו, הכל ודאי עלה לשמים. אמנם איננו יודעים לאן הקב"ה לוקח אותן, כי לפעמים נראה לנו שמתפללים במקום אחד ובסוף זה מגיע למקום אחר, אבל כל התפילות נשמרות והן הגיעו לשמים יחד אתו ומעלות אותו דרגה אחרי דרגה למעלה.

עוד אמר הגר"ש גלאי באותה שיחה: איננו יודעים כמה צער וסבל היה צריך להגיע לציבור, שיתכן שהתפילות הללו מנעו. התפילות האלו לא הלכו לשום מקום והן נשמרות לע"נ הטהורה של אריאל.

קדוש, טהור ונקי וזכינו שישפיע עליי ועל כל הסביבה רק טוב".

גם בעובדה שאריאל נפטר ביום בדיקת חמץ, חזמן שמוגדר על ידי כבלתי אפשרי ולכן נחסכו מהם ימי השבעה, היא רואה חסד אלקי גדול: "לאורך שבוע האשפר, בדרכים הלך וחזור חזור והלך לבית החולים, ראינו איך אנחנו מתקרבים לפסח והמצב רק הלך ומידרדר, ואמרנו לעצמנו שכנראה לא תהיה שבעה ולא יהיו הס פדים ולא נספיק אפילו לשבת ולהתאבל. בסופו של דבר הייתה שבעה של 4 שעות ביום שריפת חמץ, בין רבע לתשע לאחת בצהריים, אבל ראינו בכך כל כך הרבה חסד. כי כל השבוע של פסח הפך לשבעה במקום בו התארחנו אצל הוריי בעלי שבלים הרבה אירחו אותנו כל החג. הגיעו אלינו המוני חברים של אריאל ורבים רבים מהישיבה שלו ב"בית מתתיהו, אליה נכנס רק השנה. אמרתי לעצמי שלו הייתי צריכה לשבת כ"כ הרבה שעות לבדי ולדבר את עצמי שוב ושוב הקושי היה עצום ורב. בעיקר הייתי מחמיצה את כל דברי הגי' חומים מפי הרבנים והחברים ואת סיפורי המופת, שהאירו לי מחדש את דמותו האצילית של אריאל שלי. כך הצלחתי לעבור את השבעה בחיק ילדי ומשפחתי ולשמוע על דמותו ממקור ראשון".

ה'טיפ' לאחיין: לומר תודה לטבח

מה התחדש לך? "אריאל, שהיה הגייני היחיד במשפחה, בעל מתקנות מופלאה, מאור פנים וחביבות שכל בני הישיבה נהנו ממנו, תמיד ניצל את המתנות שהקב"ה נתן לו במקסימום לצורך התקדמות ומי צוי עצמי. בשבעה נחשפתי לכ"כ הרבה סיפורים גדולים ודווקא בדברים הקטנים של החיים, שא פיינו את אריאל, שראיתי שלא מספיק הכרתו את העולם הפנימי שלו. תחושת ההחמצה שלי היא לא על מה שהוא לא הספיק, כי ברור לי שאם ד' קצב לו 18 שנות חיים אלו הוא הצליח בהם למלא את מכסת הייעוד שלו באופן מושלם, אלא בכך שלא זכיתי מספיק לנחת יהודית אמיתית כשלא הייתי מודעת לכל מעשיו הצנועים והמורומים. לאור זאת אמרתי לילדיי שיתפנו אותי יותר, כי אנחנו רוצים לרונת נחת בחיים ולא חלילה לאחר המוות הלא טבעי של בחור שנקטף בגיל כה צעיר".

יש לך דוגמאות ספציפיות? "דוגמה קטנה: הטבח של הישיבה הגיע לנחם וסיפר על אריאל שהיה נישג אליי באופן קבוע מדי בוקר אחרי ארוחת בוקר כדי לומר לו תודה רבה וכמה האוכל היה טעים, ולדבריו כמעט ולא היו בחורים שטרחו לגשת וככה להודות לו. שמ עתי את זה וזה עשה לי כ"כ טוב על הלב. צחקתי ואמרתי שאני לא חייבתי אותו לכך והכל בא ממנו אבל יש המשך לסיפור: כשסיפרו אותו בשבעה, גיסי קראה לבן שלה ואמרה לו בוא תשמע מה מספרים פה על אריאל. התגובה המפתיעה של האחין הייתה: אימא, גם אני נישג לטבח ואומר לו תודה רבה. ואת יודעת למה? כי לפני שני כנסתי לישיבה גדולה אריאל אמר לי: בוא אתן לך כמה טיפים: תמיד חייגש לטבח, לא משנה מה היה, תודה לו על האוכל ותשבח את טעמו. כזה היה אריאל והכל בשיא הטב עיות. גם בבית הוא היה מוקיר תודה באופן מיוחד ומודה לי על האוכל והעשייה. ותמיד אמרנו שיש לו סיסמוגרף. אימא, את לא מרגישה טוב? כואב לך הראש? אני שומע שאת עסוקה נדבר מאוחר יותר.

"הוא היה ילד של בית, מחובר מאד לאחים ולמשפחה. למד בישיבת בית מתתיהו קרוב מאד לבית ולפני שהתחיל את הישיבה ב"ח אלול הוא ביקש ממני במיוחד שלא

”לפני שאריאל התחיל את הישיבה ב”ח אלול, הוא ביקש ממני במיוחד שלא אלחץ אותו לעלות הביתה כי הוא מרגיש שזה לא יהיה אותו לימוד, וגם אם יהיו כביסות או אכין לו אוכל שאני במעלית וכך גם הוא יעשה כדי לא לשבור את רצף הלימוד. למרות שמדובר היה ב־5 דקות הליכה...”

”אבי, המשגיח הגאון רבי יונתן אבר שליט”א, אמר שחיווך שאפשר ללמוד מאריאל הוא לעבוד את ד’ בשמחה. כל מה שהוא עשה היה בשמחה. גם ההתקדמות שלו בעבודת ד’ נעשתה מתוך שמחה, ואם יש משהו שאנחנו יכולים להנחיל לילדינו הוא עבודת ד’ מתוך חיבור אמיתי ומתוך שמחה.”

לעולם לעשות רצונו, גם אם קשה לנו, ואנחנו נדרש שים ליותר על רצונותינו” - היא מסבירה - “בבוקר חג הפסח, אחרי הטלטלות הרגשיות הקשות שברנו מפטירה לשבעה של 4 שעות חג וליל הסדר, קמתי ואמרתי הלל. והיה לי מאד קשה ובכיתי נוראות. כי איך אנחנו יכולים להלל את הקב”ה כשאנחנו כל כך שבורים ומלאי צער ואז הגעתי לפסוק ‘אני עבדך בן אמת’ וקיבלתי את התשובה. “כי כל מהותנו כיהודים היא להיות עבדי ד’”, וזה אומר לבטל רצוננו לפני המלך גם כרגע בתוך תהומות היגון, כשלא יכולה להיות גזירה יותר גדולה להורים מלקבור את הבן שלהם באופן שאינו דרך הטבע. כנראה שזה כה מוטבע בי, העניין הזה שאנחנו פה כדי לעשות רצון ד’ גם אם כואב לנו ואיננו מבינים שמתוך לנו, ולעיתים לבוא הכל יתהפך ונראה שהכל לטובה.

”כשהסתובבנו בביה”ח, באחד הלילות הנר ראים הללו, בעלי אמר לי: ‘הקב”ה לקח אותנו, נתן לי יד אחת ולך יד אחת ואמר לנו: בואו איתי לטיל, ואנחנו לא יודעים מה הצעד הבא ומה מחכה לנו מאחורי הסיכור. אנחנו נופלים לבור ויוצאים ממנו וממשיכים ללכת וחושבים שאנחנו רואים אמת מים ופתאום מגלים שאלו בכלל מים מלוחים. אנחנו לא יודעים מה יהא סוף הטיל אבל ברור לנו שאנחנו בידי הקב”ה והולכים איתו יחד, ומה שיהיה זה הטוב עבורנו.”

”המילים הללו כ”כ חיזקו אותנו והרימו אותנו, כי זו הייתה ההחלטה שלי מההתחלה, אני והקב”ה יד ביד במערכה הזו.”

‘אל תבטל את השותפות’

כלומר?

”כבר כאשר ישבתי באמבולנס, כשנסעתי עם אריאל בדרך לביה”ח ואמרתי לעצמי: תמי, את בסרט השחור הזה שאף אימא לא רוצה לעבור. את שם בפנים והבן שלך מוטל פה מאחורה במצב קשה באמבולנס שדוהר לביה”ח. ומה עכשיו? את מנסה להגיד ‘שיר המעלות’ ולא יוצא לך כלום, כאילו ננעל לך משהו כמות. את אומרת כל הזמן שיר המעלות, שיר המעלות ולא מצליחה להיזכר בהמשך. ואז כשעוד לא ידעתי מה עוצמת הפגיעה, החלטתי לדבר ישירות עם אבא בשמים ואמרתי: הקב”ה! אתה נתת לי את הילד הזה, בבקשה תשמור עליו!”

”גם בהמשך ימי האשפוז דיברתי לך ואמרתי לו: שלושה שותפים באדם, אל תבטל לנו את השותפות, אני רוצה לגדל אותו ולזכות לראות עוד ילגניים קטנים שיקפצו לנו בבית וישמחו אותו. אמרתי להקב”ה: ‘בגמול עלי אמו’, כמו שאני רוצה לקחת את אריאל בידיים ולחבק אותו כך אנחנו בידך כמו תינוקות. תן לנו להרגיש שאנחנו בידיים של אבא, שמה שהוא עושה הכי טוב כשביננו. הרגשתי כל הזמן כ”כ מלווה ועטופה שאמרתי א”א לעבור את זה בלי אמונה, בלי להרגיש שאותו אבא שנותן לך את המכה הוא אבא שהכי אורח אותך ועושה את הטוב כשבינך. “אנחנו לא מתכחשים לכאב ולא לעצב. יש צער, געגוע ופרידה, כמו שחשתי כשהותרתי את אריאל מאחור בקברו וזה היה כה קשה. אבל גם ברגעים האחרונים, כשנפרדתי ממנו בביה”ח בשעה של יציאת נשמה, אמרתי להקב”ה: נתת לנו אותו תינוק שלם ומושלם ואנחנו מחזירים לך אותו נשמה טהורה וקדושה שאפילו לא צריכה ניחומים, כי א”א להספיד ולנחם בנין, מרגישים שעשינו בשבילו מה שיכולנו ברחמינות ובגשמיות כדי שיר עשה את תפקידו ויגיע למקסימום. והוא הגיע ולא היה צריך יותר מ־18 שנה כדי למלא את הייעוד שלו. ורק אנחנו נשארו פה בעולם השקר הקשה הזה ותפקידנו להמשיך הלאה בחיי האמונה.”

שדיבר הרבה עם החברים, שאמנם אין לי מושג מי הבחור ששיחק עימו, אבל חשוב לי לדבר אתו ולהסביר לו שאין לנו אפילו הרהור קל שבקלים שהוא אשם במשהו, כי אנחנו מאמינים שזה קרה בידי שמים.

”אחר כך התברר לי שזה החברותא של אריאל, חברו בלב ובנפש מזה ארבע שנים מאז הישיבה קטנה, מי שמאז הפציעה ארגן חברים למגינים בקבר החזו”א ובכותל, למד מסכתות לר פואתו ועשה הכל למען החלמתו. אחרי הפטירה חזרנו הביתה והגיעו הרבה אנשים. הבן שלי אמר שהחבר רוצה לבוא לבקש סליחה. אמרתי שאיני מרגישה שיש צורך במחילה כי הכל היה כה שמימי והוא לא קשור כלום. ואז הוא הגיע יצא מהמעלית לא בבכיות אלא בצרחות של כאב.”

את המעמד הנשגב היה מי שתיעד והוא הוביל לחיווך עצום לעילוי נשמת אריאל ולקידוש השם נוכח האם האצילית שעמדה וניחמה אותו והרעי פה עליו מילים חמות. על החווה שהקב”ה עשה עימם והם תחתו עליו כמו ידיהם לגדל את אריאל 18 שנים בלבד, מז’ באדר תשס”ו ועד י”ג בניסן תשפ”ד, ואף בן אנוש לא יוכל להפר את החווה וליטול נשמתו של איש דקה קודם או דקה אחרי.

”הקב”ה שם לי את המילים הנכונות בפה, שהרי במעמד ההוא, מספר דקות לפני היציאה להלוויה של בני לא יכולתי לשקר” - אומרת הגב’ יוסקוביץ - “למחרת במרצא חג ראשון הוא הגיע שוב ואמר: ‘החזרתם לי את האור לחיים, בזכותכם אני מרגיש שאני לא אשם’. שמחתי מאד. כי אם את הבן שלי אני לא יכולה להחיות, לפחות הצלחתי להציל נשמה מישראל. אותו בחור סיפר לי שכחברותא של אריאל הם החליטו שכל משך ‘זמן’ הם לא יתעסקו בשום דבר חוץ מלימוד, וזה היה המשחק הראשון שלהם בבין הזמנים.

להיות עבדי ד’

אחרי המפגש המטלטל, שהפך לשיחת חיים, נשאלה הגב’ יוסקוביץ שוב ושוב מהיכן הכוחות ומאיפה האמונה ששברה שיאים מעוררי השראה. ובאמת הכל מגיע מהשורשים מהמקום בו גדלה וספגה את הערכים הנכונים. ככתו של המשגיח הגאון רבי יונתן אבר שליט”א, משגיח ישיבת היכל יצחק-לנדא ונכדחתו של המשגיח הנודע הגאון הגדול רבי דב יפה זצוק”ל וכיום רעייתו של הרב הגאון ר’ דוד יוסקוביץ שליט”א, מרבני ישיבת היכל יצחק-לנדא.

”גדלנו תמיד על ברכי האמונה והמשפט שהכי מלווה אותי מימי ילדותי הוא: מה רצון ד’. באנו

אלחץ אותו לעלות הביתה כי הוא מרגיש שזה לא יהיה אותו לימוד, וגם אם יהיו כביסות או אכין לו אוכל שאני במעלית וכך גם הוא יעשה כדי לא לשבור את רצף הלימוד. כך נהג כל חודש אלול, עד י”הכ”פ חוץ מ’שבת געגועים’ שהוא הגיע הביתה בששי ונשאר עד מוצ”ש, הוא לא עלה הביתה למרות שמדובר היה ב־5 דקות הליכה. בתפילה הוא התעלה במיוחד.

”הוא היה מחובר להקב”ה בצורה לא רגילה ולכן החליט כשנכנס לישיבה גדולה שלא יהיה כדבר הזה שיאחר לקום ויתפפל במגינים אחרים חוץ מאשר בישיבה. באחד הלילות, כששבנו מאחד משמחה משפחתית, הוא העדיף לכן לישון בבית כי חשש שלא יצליח להתעורר מוקדם למגנין הישיבה וישבור את הקבלה! אבי, המשגיח הגאון רבי יונתן אבר שליט”א, אמר שחיווך שאפשר ללמוד מאריאל הוא לעבוד את ד’ בשמחה. כל מה שהוא עשה היה בשמחה. גם ההתקדמות שלו בעבודת ד’ נעשתה מתוך שמחה, ואם יש משהו שאנחנו יכולים להנחיל לילדינו הוא עבודת ד’ מתוך חיבור אמיתי ומתוך שמחה. לא כי קשה לנו ר”הפילו עלינו תיקים, אלא כי אנחנו בוחרים בזה כל פעם מחדש. כי טוב לנו, מתוך לנו ושמח לנו כמו שהיה לאריאל.”

ויתור קטלני

אבל אלו רק מקצת שבחו. הסיפור הגדול שמוכיח שמסכת חייו הקצרה הייתה גזירת שמים הוא הוויתור שלו ביום הפציעה בעת משחק בו עמד כשגבר אל האחרים, כשכפועל רק עשה טובה לחבר והחליף אותו...

הגב’ יוסקוביץ: “ב’שבעה’ נסגור הרבה מע’ גלים חיה ביניהם. כאשר הגיע לנחם הבחור ששיחק אתו וסיפר על מי שהיה באמת צריך לס’ פוג את המכה הזו. זה שכל פעמיים קודם וכבר לא היה נעים לו לעמוד בפעם השלישית ולספוג שוב את המכה וביקש מאריאל בשקט אם הוא יכול לעשות לו טובה ולהחליף אותו. אריאל, בא צילות המורשת שלו, הסכים מיד. הוא אמר לו: ‘בדודאי. בשמחה’ ואלו היו גם המילים האחרונות שלו לפני פציעתו. תמיד היה כזה, ילד עם לב זהב שצושה את הכל למען השני בשמחה ובטבעיות שאין דומים להם. כך שבגזירת שמים הוא נשלח לספוג את המכה הקשה, שמישהו אחר היה צריך לקבל וממנה הוא לא קם עוד.”

‘חווה’ ל־18 שנה

מן הרגע הראשון לא בוססה משפחת יוסקוביץ בין כוסיכות התאונה הנוראה ובמי שהיה מעורב בה ולא הניחה לעובדות כאלו ואחרות להחליש את ההסתכלות המעצימה על המסלול השמימי אליה הובל אריאל במיטב שנותיו. כי ‘גזירה היא מלפניו וכל הרהור על מי או מה שיכל לשנותה נתפס בעיניהם כערעור שאינו במקומו. עד כדי כך שאפילו לא עלה בדעתם לברר מי שיחק עימו ברגעים הקריטיים. המחשבה היחידה התמקדה בכחור האומלל, שנקיפות האשם שבוודאי אוכל לוח בו בכל פה לא יישרו אותו לחינם, וכן בדרך לרפא את נשמתו המיוסרת ולהבהיר לו שאין בליבם עליו מאומה.

”מרגע הפציעה ועד רגע הפטירה לא שאלנו אפילו פעם אחת מי פגע בו ומי שיחק אתו יחד. זה כ”כ לא היה רלוונטי מבחינתנו. הקב”ה גזר את מה שגור ולא משנה מי היה שם ואין זה התנהל. וכשהורפאים שאלו אותי פעם אחר פעם מה קרה בדיוק אמרתי להם שאין לכן משמעות כי אנחנו מאמינים שהתאונה הגיעה בכוח עליון וכל תפקיד דם הוא לעשות את המקסימום לרפאו.

”אבל פתאום באיזה שלב אמרתי לבני הגדול,

שמחנו כימות עיניתנו

מסר לסיום.

"שני דברים מאד חזקו אותי לאורך השבוע שעברנו. כשהגעתי לביה"ח, דבר ראשון פתחתי ספר תהילים וחפשי את הפסוק בהלל: 'מאת ד' היתה... היא נפלאה בעינינו'. כי יש דברים נשגבים מבינת אנש, כמו בחור בן 18 שקיפח חייו ממשחק שגרתי ואין היגיון. כמו שבעלי אמר לי שבמקום לבחור לו כלה אנחנו בוחרים לו מצבה. כי כשמחפשים היגיון בעוה"ז לא מוצאים וכולם מתפללים לאן הלכו כל התפילות והקבלות וכל ספרי התהלים שנאמרו (יותר מאלף נשים קיבלו

על עצמן הדלקת נרות מוקדם ובחורים רבים למדו וקיבלו על עצמם שמירת הלשון להחלמתו). אבא שלי ישב והסביר לנו שיש שתי דרכים בעבודת ד', אחת שכתובה בתפילת ראש השנה: 'ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה', שבה ד' מוריד גזירה לעולם ונותן אפשרות לבטל אותה, והשנייה של גזירה שאין אפשרות לבטלה חרף כל ההשתדלויות וצריך רק לקבל אותה באמונה.

"אנחנו יודעים שאין רע מלמעלה, אבל האם יש רע יותר ממצב שבו אימא מאבדת את הבן שלה? צריך להבין שמה שבעיניי שלנו נראה רע וכואב הוא רק חלק מהתמונה שמבלבלת. כמו שאם לוקחת את בנה אהוב שיושב רגוע על ברך כיה עד שבום, מגיעה האחות עם המזרק ומכאיבה לו, ולכאורה איזו מין אימא זו אלא שהכל לטובתו. הקב"ה כה נפלא מעינינו והתנהלותו נסתרת, שיש פה בוודאי התנהלות הרבה יותר רחבה, שבעיני

הבשר ודם שלנו איננו מצליחים לראותה.

"בהלוויה הביא אבי את המשל על מלך שבנה ארמון ושכר את האדריכל הטוב ביותר לתכנן אותו, ופתאום הגיע אדם והחל ממטיר שאלות: מה פשר הקיר שנבנה פה והמדרגות שנבנו שם ולא הגיוני שהוויטרניה של המלך הוצבה דווקא בצד האחורי. הסבירו לו: אדוני, בוא תקרא את התוכניות ותבין. גם אנחנו לא רואים את התוכניות אלא את המטר וחצי שלידינו ואין לנו מושג מה הקב"ה רוצה מאתנו. אנחנו מאמינים שיש לנו מטרה בחיים וחלק מהיותנו עבדי ד' הוא לעשות רצונו מתוך הקושי, הכאב והאובדן ולהמשיך להאמין בו וזה חלק מהניסיון. שלא תחשבו לרגע שזה מוריד מעוצמת הכאב. אני אימא עם לב קרוע ובוכה וכל רגע מחדש אני מרימה את עצמי, אבל אני מאמינה שהקב"ה שנתן לי את הצער הזה יתן לי את הכוחות ואני מתפללת על האמונה.

שהקב"ה יתן לי כוח להמשיך להאמין בו!"

הגב' יוסקוביץ ממשיכה בלהט ואומרת: "סבי צוק"ל המשגיח הגאון הגדול רבי דב יפה צוק"ל אמר תמיד שכל אדם שבא לעולם יעבור מנת סבל וייסורים ומי שינסה לברוח ממנה יקבל אותה בצורה אחרת והכי טבעי וטוב לעבור את הסבל עם הילדים בסוג של צער גידול בנים. בהלוויה סבתי אמרה לי את הצד השני: דעי לך שהקב"ה גוזר לכל אחד מנת שמחה ונחת מהילדים, וזה שהבן שלך הלך בגיל 18 לא אומר שהפסדת כלום כי את הנחת שלו תקבלי בילדים האחרים.

"והסבתא הוסיפה ואמרה: כתוב 'שמחנו כי מות עיניתנו'. המפרשים אומרים שכמספר הימים שהיה לנו צער ככה יהיו מספר ימי השמחה, אבל הקשר לדבריה איננו בכמות אלא בעוצמה. כמו העוצמה של הצער שהייתה לכם כך תהיה עוצמת השמחה שתתוו ובעזרה ש"ת הקב"ה יתן לנו עוצמות של נחת ושמחה כמו העוצמה של הכאב והצער שחווינו ואלו דברי נוחמים שמאד סייעו לי".

לסיום היא מבקשת לנצל את הבמה הזו להגיד תודה לכל מי שהתחזק, התפלל וקיבל על עצמו קבלות. "הרגשנו את עם ישראל איתנו בשבוע הזה וההשתתפות הזו חיזקה אותנו מאד. אנחנו מאמינים שכל התפילות לא הלכו ריקם, כפי שאמר הגאון רבי שמעון גלאי שליט"א, שהתקשר אחרי ההלוויה לחזק אותנו ואת ילדינו, ואנחנו רוצים להודות לכל עם ישראל שהיה איתנו".